

Arrest

nr. 81 987 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 december 2011 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald in functie van een wettelijke samenwoning met mevrouw O.A.K.P., met wie hij een Belgisch kind heeft.

Op 21 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een ongelijkheid schept tussen Belgen bij het uitoefenen van rechten en plichten binnen hun wettelijke samenwoning. Zo stelt hij dat Belgen die een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd met een derdelander zich gediscrimineerd zien ten aanzien van Belgen die een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd met een andere Belg, omdat zij tot de leeftijd van 21 jaar geen gemeenschappelijke huishouding kunnen voeren en hun rechten en plichten uit artikel 1477 van het BW niet kunnen uitoefenen tot ze de leeftijd van 21 jaar hebben bereikt. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing daardoor de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Voorts stelt verzoeker dat een inbreuk op het gezinsleven louter op basis van het leeftijds criterium niet beantwoordt aan het proportionaliteitsbeginsel. Hij stelt dat er *in casu* geen objectieve gegevens voorliggen om het hoger doel zoals voorzien in artikel 8, lid 2 van het EVRM te verwezenlijken.

Zoals verzoeker correct weergeeft, heeft de wetgever een leeftijdsvereiste van 21 jaar opgelegd voor het toekennen van de gezinshereniging aan een derdelander die een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met een Belg. De kritiek die verzoeker uit, is gericht tegen de vreemdelingenwet zoals deze werd gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 en niet tegen de bestreden beslissing die enkel de wet toepast. Het komt echter niet toe aan de Raad om wetbepalingen te gaan beoordelen. Evenmin is de Raad bevoegd om een wet rechtstreeks te gaan toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de GW. Dit onderdeel van het middel kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad er op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. *In casu* heeft verzoeker een bewijs van zijn wettelijke samenwoning met zijn partner, in functie van wie hij de aanvraag heeft ingediend, neergelegd, alsook de geboorteakte van een gemeenschappelijk kind. Er wordt niet betwist dat er een samenwoning is, noch dat verzoeker een relatie en een kind heeft met de referentiepersoon. Aldus lijkt verzoeker voldoende aannemelijk gemaakt te hebben dat er sprake is van een gezinsleven.

Verzoeker valt derhalve binnen het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu blijkt dat verzoeker met een toeristenvisum naar België is gekomen en slechts zeer recent in België verblijft (volgens de stempel in zijn paspoort, sinds 1 april 2011). Het gezinsleven in de vorm zoals het nu bestaat en waarop verzoeker zich beroept is dus zeer pril. Verzoeker beschikte op het ogenblik dat hij naar België kwam slechts over een tijdelijk verblijf voor de duur van zijn visum en was dus geenszins gerechtigd tot een permanent verblijf. Op geen enkel ogenblik heeft de verwerende partij laten uitschijnen dat aan verzoeker een permanent verblijfsrecht zou worden toegekend. Verzoeker heeft er aldus zelf voor gekozen om het risico te nemen om naar België te komen en er zich te vestigen, zonder gebruik te maken van de geëigende procedure. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Tevens dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied opnieuw te betreden en er te verblijven. Verzoeker beperkt zijn betoog tot de vaststelling dat hij het onredelijk vindt dat hij een verklaring van wettelijke samenwoning mag afleggen, terwijl hem de gevolgen van de wettelijke samenwoning worden ontzegd op basis van zijn leeftijd. Opnieuw bekritiseert verzoeker de wet. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat de Belgische verblijfswetgeving ook in de mogelijkheid voorziet om een aanvraag in te dienen om tot een verblijf gemachtigd te worden. Voor deze procedure is er geen leeftijdsvereiste voorzien door de wet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische Staat een positieve verplichting zou bestaan om hem op het grondgebied te gedogen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU